

Lăng Khả Tân (Trung Quốc)

Một trận cười

Hiếu Đức dịch

Tôi là chủ một công ty. Một hôm, tôi bỗng bốc lên quyết định làm một thực nghiệm do mình nghĩ ra. Thế là tôi liền triệu tập ngay mười mấy nhân viên của mình lại, rồi ra lệnh: "Bây giờ, các anh mỗi người hãy tự chửi rửa, hoặc nói xấu bản thân mình một câu. Tóm lại, các anh được chọn một trong hai cách đó".

Một hồi lâu, không có một tiếng động nào, tất cả đều nhìn tôi họ cho rằng tôi đang đùa.

Tôi tỏ ra nghiêm chỉnh: "Đây không phải là chuyện đùa mà là một nhân tố để khảo nghiệm tính chất nghiệp vụ, chủ yếu là để kiểm nghiệm xem thái độ của các anh như thế nào với ông chủ. Đối với một công ty mà có tiền đồ phát triển mạnh mẽ như vậy, thì việc này là hết sức quan trọng".

Không có một ai lên tiếng, tất cả mọi ánh mắt đều đang soi rọi vào nét mặt tôi, để xem có nhận ra được một nét gì sơ hở trên khuôn mặt không.

Tôi không cười, rút từ trong túi ngực ra một tờ giấy bạc: Ai nói trước tôi sẽ thưởng người đó 100 đồng. Nếu mọi người nói lần lượt tôi sẽ thưởng đồng loạt mỗi người 100 đồng. Còn không, tiền thưởng tháng này của tất cả sẽ bị trừ hết.

Có người mắt sáng lên, Triệu Nhất tranh nói trước: "Tôi Triệu Nhất không phải là người". Kết quả là anh ta đã nhận được tờ giấy bạc có giá trị.

Tiếp theo là Kiềm Nhị: "Tôi Kiềm Nhị là một con chó". Và đương nhiên anh ta cũng nhận được một tờ giấy bạc có giá trị như vậy.

Thế là tất cả đều tranh nhau, mỗi người chửi bản thân một câu, và sau khi tờ giấy bạc được đưa đến tay, thì đều thở phào nhẹ nhõm.

Trong số mười mấy người đó thì chỉ có duy nhất một người không nói gì.

Anh ta vẫn đứng đó, lặng im nhìn tôi. Tôi biết anh ta tên là Vương Thập Lục, mới đến làm ở công ty chưa được bao lâu.

Tôi cảm thấy cô hứng thú, liền nói với anh ta: "Bây giờ, thì chỉ còn lại mình anh thôi. Nếu như anh cũng chửi bản thân một câu, thì tôi sẽ thưởng anh 300 đồng. Còn không thì tiền hoa hồng của mọi người tháng này sẽ bị liên lụy bởi anh."

Tôi biết gia cảnh nhà Vương Thập Lục rất nghèo, bố không có việc mẹ lại bị bệnh, nên anh ta rất cần tiền. Tôi nghĩ bụng, một câu nói mà kiếm được 300 đồng anh ta sẽ không thể cưỡng được lòng mình.

Vương Thập Lục đưa mắt lướt nhìn đồng nghiệp, dường như đang để đánh giá, ước lượng một cái gì đó. Sau đó, anh ta lại quay lại nhìn tôi, lắc đầu:

"Tôi không thể chửi mình được, càng không thể nói xấu bản thân được."

Tôi vẫn tiếp: "Nếu như anh làm như tôi nói, tôi sẽ thưởng cho anh 500 đồng. Nếu anh vẫn cố chấp không chịu, thì tất cả nhân viên tháng này một người sẽ bị trừ vào lương 200 đồng".

Lúc này, Triệu Nhất, Kiềm Nhị tranh nhau khuyên giải Vương Thập Lục, rằng anh ta đừng nên chịu thiệt, hoặc chí ít cũng đừng để liên lụy đến người khác. Nói đi, chửi hay mắng mình một câu thôi mà, dễ ợt đến đứa trẻ 3 tuổi cũng nói được. Nhanh lên đừng để ông chủ tức giận.

Vương Thập Lục cắn chặt răng, nhất quyết lắc đầu. Tôi không ngờ rằng anh

ta lại cố chấp đến như vậy. Tôi nhìn thẳng vào anh ta, dần giọng từng câu từng chữ một: "Anh... không... hối... hận chứ?"

Vương Thập Lục cười nhẹ: "Tôi có làm điều gì sai đâu, tôi chỉ không thể nói xấu bản thân được thôi. Tôi là một con người, tôi càng không thể vì tiền mà bán rẻ bản thân được".

Không đợi tôi có phản ứng gì, đám nhân viên của tôi đã ầm ầm lên nói.

Vương Thập Lục không biết đùa vui là gì, đồ háp! Vương Thập Lục là cái quái gì chứ, đồ khùng! Vương Thập Lục là con chó, đồ chết dẫm!

Họ vừa chửi, vừa vây xúm lại Vương Thập Lục.

- Dừng tay!

Tôi quát lên, đẩy đám đông ra, bước đến trước mặt Vương Thập Lục, vỗ vào vai anh ta, cười: "Anh là người dũng cảm, từ hôm nay trở đi, anh là phụ tá cho tôi."

Vương Thập Lục đã mím chặt môi đến rớm máu, nói: "Cảm ơn ý tốt của ông chủ, nhưng tôi đã quyết định xin nghỉ việc rồi".

Nói xong anh ta liền bước đi ngay, dáng đi buồn lặng, không ngoái lại.

Rất lâu sau này, tôi cũng không gặp lại anh ta nữa, chỉ nghe nói anh ta đã đi về Phương Nam rồi.

Nguồn: Trang Văn Học

Được bạn: Thành Viên VNthquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003